

[Thorndahl]

kontantværdierne ved 15. alm. vurdering i gennemsnit udgør 83 pct. Her efter 16. alm. vurdering i første halvår af 1977 er procenten blevet reduceret til ca. 70 pct. af ejendomsværdien. Lad os se på, hvordan det virker for et hus, vi kan sætte til 500.000 kr. I 1973, hvis man realiserer det hele, får man altså 83 pct. af de 500.000 kr., det er 415.000 kr. Samme beløb i 1977, 500.000 kr., ganget med 70 pct., det giver 360.000 kr. Det giver altså en forringelse på differencen mellem 415.000 kr. og 350.000 kr., og det er 65.000 kr. Det er disse 65.000 kr., som DKP opfatter som udtryk for en reel kapitalgevinst. Det tror jeg man skal lade DKP være alene om, det tror jeg ikke man kan få sympati for i befolkningen som sådan.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil nødigt være lyseslukker, men jeg ser mig næsten nødsaget til at gøre hr. Kaj Hansen opmærksom på, at verden ikke startede år 1973, da Danmarks kommunistiske parti kom herind. Skal vi give nogen æren for at have startet denne problemstilling herinde, så tror jeg retteligst, det må blive retsforbundet – hvis det ikke er dem, så er det nok det radikale venstre i meget gammel tid.

Jeg skal lige sige ganske kort til VS, at det var da en ejendommelig forklaring, vi fik heroppe, at de reelle værdistigninger kom på grund af fradragsreglerne i skattelovgivningen for betalte renter. Uden at gå i dybden og diskutere marxisme skal jeg lige gøre opmærksom på, at det er da simpelt hen en del af merværdien, som jordejeren tiltager sig i kraft af monopolet på jord. Jeg tror ikke, nogen som helst økonomisk teori er i stand til at forklare, at der ikke opstår reelle jordrenter uden af den grund, som hr. Waldorff fremfører.

Jeg håber ikke, hr. Kaj Hansen tager mig det fortrydeligt op, for jeg er enig langt hen ad vejen med hr. Kaj Hansen, men jeg må gøre opmærksom på, at man nok ikke kan operere helt, som man gør her, for man mangler faktisk at få kursværdien regnet ud. I § 4 står, at gælden skal forrentes ved ejerskiftet med en rentefod, der svarer til diskontoen. Det er nok en rente, som svarer til, at det var menneskepenge, altså efter at man har beregnet kursværdien, mens kommunisterne gør det modsatte. Vi skulle altså nok,

hvis vi skal bevare Nationalbankens diskonto som rentesats, gå ud fra en kontantvurdering i stedet for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om en om-lægning af skattelovgivningen [af Kaj Hansen (DKP) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 13. Fremsat 11/10 78).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Det forslag til folketingsbeslutning, som kommunisterne nu fremsætter, er jo også en genfremsættelse af et forslag fra foråret 1978. Forslaget går ud på at opfordre regeringen til at gennemføre ændringer af skattelovgivningen på en række nærmere angivne punkter. Kommunisterne forslag fik ved førstefremsættelsen en meget begrænset støtte, og på denne baggrund kan det måske nok undre, at det nu fremsættes igen.

I den nuværende situation opfatter regeringen det som et af de væsentligste mål at løse landets alvorlige økonomiske problemer for dermed at skabe grundlag for en forøgelse af beskæftigelsen og en stigning i produktionen. Jeg har svært ved at se, hvorledes det kommunistiske forslag kunne medvirke her til. Tværtimod synes beslutningsforslaget på en række punkter at modvirke disse bestræ-

[Ministeren for skatter og afgifter]

belser. Jeg tænker her bl. a. på de stærkt forringede afskrivningsmuligheder og den kraftige forhøjelse af selskabsskatten, som forslaget indeholder. Tror kommunisterne virkelig, at disse forslag vil kunne gavne dansk erhvervsliv og dermed virke til en forøgelse af beskæftigelsen?

Andre elementer i forslaget forekommer heller ikke at være tilstrækkelig gennemtænkt. Hvorledes forestiller kommunisterne sig f. eks. at man rent praktisk skulle gennemføre beskatning af fortjeneste ved salg af alle private aktiver? Hvordan skal man i praksis føre kontrol med privataktivets forsikringsværdi? Bare for at nævne et par enkelte ting.

I øvrigt finder jeg ikke anledning til at komme nærmere ind på DKPs forslag. Jeg kan kun sige, at vi fra regeringens side ikke kan støtte forslaget.

Bakholt (S):

Det beslutningsforslag i katalogform, der er fremsat af DKP, tilkendegiver kommunisternes hensigter i nogle overskrifter. Vi synes ikke, det er et godt grundlag at diskutere en skatteomlægning på. Dertil er det for ufuldstændigt.

Jeg skal ikke gå i detaljer med hensyn til forslaget, men bare trække et par enkelte ting frem.

Kommunisterne foreslår en forhøjelse af personfradraget til 40.000 kr. Her er åbenbart indledt en konkurrence med fremskridtspartiet om, hvem der tør foreslå det største personfradrag. Eller skal det betragtes som et forsøg på at være så bredt favnende som muligt, at DKP nu foreslår 40.000 kr.? Vi betragter det i hvert fald som urealistisk.

Et andet punkt er, at kommunisterne foreslår, at lejeværdien afskaffes over en 10-15-årig periode, samtidig med at fradragsretten for privat gæld ophæves. Vi kan være enige med kommunisterne i det synspunkt, at privat gældsstiftelse bør begrænses. Men om det netop er denne metode, man skal anvende, vil vi ikke på nuværende tidspunkt lægge os fast på. Vi afventer et regeringsudspil, og jeg vil gerne i den anledning spørge skatte- og afgiftsministeren, om ministeren på nuværende tidspunkt kan oplyse noget om, hvornår der eventuelt kommer et regeringsudspil. En reduktion af det private rentefradrag betrag-

ter vi som en væsentlig del af en fradragsreform.

Vedrørende fonds kan vi også være enige om, at det vil være nødvendigt først og fremmest med en undersøgelse af, om den særlige arve- og afgiftsmæssige stilling for fonds fortsat er rimelig. Men her må vi altså afvente det udvalgsarbejde, som er iværksat.

Alt i alt må jeg sige, at vi ikke kan medvirke til forslagets gennemførelse. Jeg forstår ikke, at DKP fremsætter det igen. Det fik jo ikke nogen særlig god modtagelse, da det var til behandling her i tinget i maj måned.

Thorndahl (FP):

Dette beslutningsforslag er en genfremsættelse. Vi afviste klart forslaget i sidste samling, og denne meget klare afvisning skal jeg gentage her.

Vi er naturligvis enige med kommunisterne i, at det skattefrie bundfradrag bl. a. af sociale grunde skal være så stort som overhovedet muligt. Vi finder derfor, at et bundfradrag på 40.000 kr. er for lidt. Vi skal højere op. Jeg skal i øvrigt i det væsentlige henvise til vor ordførers, hr. Ove Jensens, indlæg den 2. maj 1978. Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på en tilsyneladende unøjagtighed i forslaget. I punkt 6 siges:

»Til den skattepligtige indkomst medregnes 5 pct. af private aktivers forsikringsværdi over 300.000 kr.«

Derimod står der i bemærkningerne til punktet:

»Problemet tænkes at opstå omkring erhvervsvirksomheder, og derfor har forslagsstillerne ønsket at skille lønmodtagerne fra, hvilket er gjort med grænsen på 200.000 kr. beregnet på grundlag af de private aktivers samlede forsikringsværdi.«

Disse to tal forekommer ikke at være overensstemmende. Jeg skal afslutningsvis understrege, at vi stærkt vender os mod forslaget som sådant.

Ellemann-Jensen (V):

Ja, så har kommunisterne endnu en gang lagt deres ønskeseddel frem til en ændring af skattelovgivningen, og den ønskeseddel skal såmænd ikke få mange ord med på vejen.

Forslagene er jo velkendte, så velkendte, at det såmænd ikke havde været nødvendigt at ulejlige folketinget med en gentagelse af

[Ellemann-Jensen]

disse paradeforslag så hurtigt efter, at de fik en ublid behandling her i tinget.

De fleste af forslagene kan vi i venstre ikke gå ind for, og vi må fortsat undre os over, at kommunisterne i den nuværende beskæftigelsessituation finder det rimeligt at underminere erhvervsvirksomhedernes internationale konkurrenceevne igennem en skærpet beskatning af virksomhederne. De samlede virkninger af de skatteforslag, som kommunisterne her har samlet til bunke og har lagt frem, må blive en betydelig forøgelse af arbejdsløsheden. Vi kan ikke medvirke til deres gennemførelse.

Hagen Hagensen (KF):

Det konservative folkepartis standpunkt til dette forslag findes at læse i Folketingsstidende 1977-78, sp. 9594 ff. Her kunne jeg slutte i realiteten, men vil dog lige føje en enkelt ting mere til. Der står i bemærkningerne til forslagens punkt 3:

»Den foreslåede skala med en marginalbeskatning på 60 pct. til staten giver ikke plads nok til de kommunale skatter, og derfor foreslås reglerne om skatteloft ophævet. Det er dog ikke tanken, at hele indkomsten skal konfiskeres, hvilket antagelig strider mod grundloven.«

Da vi forrige gang havde forslaget til drøftelse, blev der sagt, at man måtte kunne forstå en spøg. Jeg tror ikke, det er nogen spøg. Jeg tror virkelig, det er hensigten, at man vil inddrage stort set det meste af det, folk tjener og ejer. Man kan bare prøve på at lægge sammen i hovedet, selv om jeg erkender, at der på den mindre del af indkomst til at begynde med ikke er så høj skat. Fra en vis grænse er det 60 pct. til staten. Til kommunerne er vi efterhånden i snit kommet på 24 pct. eller noget i den retning. Ejendomsskatter skal man ikke kunne trække fra længere, det giver nok nogle enkelte procenter mere. Resten har man til forbrug, men det er belagt med moms og afgifter i ikke ubetragtelig grad – 20,25 pct. til moms, benzinafgift og tobaksafgift, og hvad ved jeg. Vi når vel ikke de 100 pct., men vi er meget nær ved at nå det.

Jeg tror godt, vi kan lade alle disse tanker fare. Lad mig lige føje til, at jeg er enig med venstres ordfører i, at det er et erhvervsfjendsk forslag, der her er tale om. Det vil

ødelægge ting for os, hvor vi ellers har en chance for at bygge op. Vejen går ikke over skærpede skatter.

Villy Jørgensen (CD):

Kommunisterne starter i bemærkningerne med at konstatere, at DKPs forslag ved fremkomsten afvises som komplet uantagelige. Centrum-demokraterne vil da også gerne straks erklære, at vi afviser dette forslag til folketingsbeslutning om en omlægning af skattelovgivningen som komplet uantagelig. Kommunisterne behøver ikke at være bange for, at forslaget skal dukke op hos os senere, for det går næsten punkt for punkt i den stik modsatte retning af det, vi ønsker.

Ole Olsen (SF):

Forslaget er jo endnu, ligesom det var sidste gang, en blanding af skidt og kanel. Jeg mener i modsætning til de andre ordførere nok mere kanel, end der er skidt.

Jeg tog ikke fat på alle enkelthederne: det er jo meget, meget svært at gøre det i et forslag, der har karakter af en opremsning. Det, jeg mest har imod det – bortset fra enkelte småtterier eller måske lidt mere end småtterier – er vel, at det ikke fremtræder som en helhed. Det er ikke nogen skattereform, vi får stukket ud her. Man har gentaget bemærkningen til punkt 3, som hr. Hagen Hagensen allerede har nævnt, at man ikke skal konfiskere indkomsterne helt, fordi det nok er grundlovsstridigt. Jeg synes egentlig godt, kommunisterne denne gang kunne have rettet deres forslag sådan ind – de har haft tid til det – at man havde strøget den bemærkning. Man bør overveje, når man kommer med det næste gang, om man i hvert fald ikke kan rette denne lille detalje til.

Hvis kommunisterne bliver ved med at fremsætte forslaget, som de jo plejer med nogle lovforslag, er det muligt, jeg kan nå efterhånden at komme alle enkelthederne igennem. Jeg skal denne gang forsøge at tage nogle enkeltheder, som jeg, så vidt jeg kan erindre, ikke behandlede sidste gang.

Jeg vil sige til punkt 7 b), kursgevinster på offentlige obligationer osv., at man læser det nødvendigvis sådan, at kursgevinsten skal indkomstføres, uanset om den er realiseret ved salg, og skulle der så komme et kurstab næste år, så skal man ikke kunne trække det

[Ole Olsen]

fra. Rent lovtekstmæssigt tror jeg ikke, man kan læse det på anden måde. Det kan godt være, kommunisterne mener sådan. Jeg har bare lidt ondt ved at forestille mig, at der burde stå sådan noget i en skattelov.

Med hensyn til de 5 pct. af de private aktivers forsikringsværdi over 300.000 står der ikke noget om, at man kan trække passiver fra, og skal man læse det helt ordret, ja, så må man jo sige, at der er en bunke almindelige mennesker, der bliver ramt af dette her. Man kommer jo let op på, at forsikringsværdierne langt overstiger 300.000 kr., bl. a. når man tager ejendomme med, og det ser jeg ikke af teksten at man ikke skal gøre. Et andet sted foreslår kommunisterne, at man skal afvikle over en eller anden årrække overskud og underskud på privat ejendom. De 5 pct. vil jeg næsten tro er en lapsus, og jeg kunne da godt tænke mig, om kommunisterne ville rette det ind til næste gang.

Bolvig (RV):

I fravær af vores ordfører skal jeg blot henviser til tidligere udtalelser. Jeg vil samtidig understrege, at vort nuværende skattesystem ikke kan holde til den hårde brug, vi gør af det. Men det radikale venstre vil i øvrigt selv snart fremsætte et forslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

For én gangs skyld er vi helt enige med kommunisterne – ikke i lovforslaget, men i overskriften til lovforslaget, nemlig om »en omlægning af skattelovgivningen«. Det er særdeles påtrængende. Det er fremført mangfoldige gange i dette ting, at det er en nødvendighed. Så kunne vi, som jeg allerede har sagt, have været fri for alle de spekulationer om værdistigninger osv., fordi de er et produkt af skattelovgivningen og generelle sociale tilskud.

Om selve forslaget skal jeg sige, at vi er helt enige i punkt 4 – det er næsten også det eneste – hvor der står, at lejeværdi af egen bolig ophæves over en 10–15-årig periode i takt med ophævelsen af fradragsretten for private renteudgifter og ophævelsen af fradragsretten for ejendomsskatter. Det er et rimeligt indhold i et nyt skattesystem og et nødvendigt indhold i et nyt skattesystem. Det er vi helt enige i.

Det øvrige kan jeg ikke give min tilslutning. Jeg føler, at de sidste punkter næsten helt vil slå vort erhvervsliv ihjel. Der er mange ting, der bør rettes dér, det er en side af sagen, men just at prøve at slå erhvervslivet ihjel, det kan vel ikke være en opgave, selv for en kommunist – ja, det kan det måske, når man ønsker et andet samfundssystem, så må man selvfølgelig komme privatkapitalismen til livs, og det kan man jo udmærket komme igennem med på denne måde succesive.

Den progressivitet, som man har indarbejdet i forslaget, rammer noget centralt. Man ønsker ikke at stimulere familien i Danmark. Det er noget særdeles væsentligt for kristeligt folkeparti, hvis vi skal være med til at arbejde på sådan noget, at man stiller familien frit med hensyn til arbejdsvalg ude og hjemme, at man beskatter familien ens, uanset hvordan den fordeler arbejde og indtægt. Efter forslaget vil en familie, hvor hver af ægtefællerne har en indtægt på 70.000 kr., hvis de begge er udearbejdende, skulle betale 6.000 kr. i skat til staten. Hvis man derimod vælger ikke at bruge disse gratis børnehaver og vuggestuer og fritidshjem, som kommunisterne vil have, men altså selv passer sine børn, så skal man altså straffes med en ekstra beskatning på, så vidt jeg kan se, 19.000 kr. Det er ikke den familiepolitik, vi ønsker at være med til at føre. Det er noget, som vi politisk vil vende os særdeles stærkt imod, at man skal blande sig i familiens indre forhold og familiens ret til at bestemme over arbejdsfordeling og indtægtsforhold. Det gør man særdeles klart her for de almindelige og – jeg må også sige svagere indtægter. Her vil man belønne dem, der kan sige: vi vil kun have halvdagsarbejde og overlade alle funktioner med opdragelse og støtte til børnene osv. til institutionen. De skal belønnes, medens de, som selv vil varetage det i samfundets interesse, skal straffes. En sådan politik kan vi ikke være med til.

Men jeg skal give kommunisterne hånd på, at vi gerne vil være med til at ændre det trossede system, vi har i øjeblikket.

Flygaard (DR):

På mit partis vegne skal jeg meddele, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af det foreliggende beslutningsforslag.

[Flygaard]

Jeg vil dog gerne gøre den bemærkning, at der kan være enkelte dele af beslutningsforslaget, som mit parti ser på med megen velvilje, mens der kan være andre ting, som mit parti absolut ikke kan medvirke til.

Da beslutningsforslaget efter vor opfattelse i høj grad fremtræder som et stor katalog over de centrale problemer, der for øjeblikket er i indkomstbeskatningen, må vi nok sige, at vi ud fra et praktisk synspunkt finder det foreliggende forslag til folketingsbeslutning uhensigtsmæssigt i lovgivningsmæssig henseende.

Waldorff (VS):

Skatteministeren udtalte, at han ikke kunne forstå, hvorfor DKP havde fremsat deres forslag igen. Det synes jeg nu ikke er særlig mærkeligt. Da dette blev behandlet i foråret, den 2. maj, var et af hovedargumenterne for at afvise en diskussion af forslaget fra skatteministerens side og fra den socialdemokratiske ordførers side, at man ville afvente den diskussion, der skulle komme om den socialdemokratiske regerings oplæg til en skattereform. Det kom også, det oplæg til en skattereform, og der kom en diskussion af det. Den viste bl. a., at nogle af socialdemokratiets løfter til deres vælgere ville det faktisk være muligt at samle et flertal omkring. Det var jo meget positivt for så vidt. Men så gik man hen og lavede en SV-regering, og det er nok noget af baggrunden for, at ministeren undrer sig over, at forslaget fremkommer, for det står der i hvert fald ikke noget om i regeringsaftalen.

Den samme reaktion kan man se hos den socialdemokratiske ordfører, som nu udtaler, at DKPs forslag ikke er noget godt grundlag at diskutere skatteomlægning på. Det hænger sammen med, at der heller ikke rigtig er noget andet grundlag. Det er muligt, at hr. Bakholt kan sige, det forholder sig anderledes, men så vil jeg godt høre det. Er det sådan, at socialdemokratiet stadig væk er interesseret i at fremme en diskussion om deres oplæg til en skattereform, og i så tilfælde hvornår? Eller er det sådan, at man faktisk har lagt det til side, så længe der er noget, der hedder en SV-regering?

Jeg synes, at den måde, socialdemokratiet har tænkt sig at tackle den skattepolitiske diskussion på i fremtiden, meget godt kom-

mer til udtryk i de meget få bemærkninger, hr. Bakholt havde til DKP-forslaget. Når man eksempelvis taler om fonds, som er en af de mest gennemanalyserede og veldokumenterede fiduser, der findes i skattelovgivningen, siger hr. Bakholt defensivt – og i hvert fald sådan, at han ikke kan komme til at træde nogen skatteminister af venstres type over tærne – at man da vil afvente, at det bliver undersøgt i et udvalg. Der er ikke noget at undersøge i det udvalg. Ja, man kan undersøge, hvordan man praktisk får slaget de dér fonds, men det er da også det eneste. Alle fiduserne, hvad de præcis består i, det er helt oplagt. Man kan også sætte sig ned og prøve at overveje, hvor mange milliarder kroner der går tabt i de dér fonds. Det er der sådant set heller ikke nogen grund til, for han har på forhånd erklæret, at man simpelt hen ikke har talmæssig baggrund for overhovedet at give antydning af vurdering af, hvor meget det drejer sig om, hvilket bl. a. hænger sammen med, at fonds ikke er registreringspligtige.

Sådan har man altså tænkt sig at køre den skattepolitiske diskussion i fremtiden, kan vi forstå, og det er jo ironisk nok, for man må se DKPs forslag som et forsøg på at fastholde denne diskussion. Men det får man altså ikke noget ud af.

Der kunne ellers være meget god grund til også at holde fast i nogle af manglerne ved det socialdemokratiske oplæg til en skattereform, for det er faktisk sådan, at DKPs forslag angriber nogle af de områder, som regeringens oplæg gik på kattepoter omkring. Det er først og fremmest områder som erhvervslivets fradrags- og afskrivningsmuligheder og den meget lempelige beskatning af aktieselskaber og så det problem, at regeringens forslag til skattereform ikke betyder nogen forbedring for de allerdårligst lønnede. Det betyder en lempelse for mellemindtægterne, ved at man forlænger proportionalstrækket. Men for dem, der virkelig har det ringe, er der ikke rigtig noget bud fra socialdemokratiet. Her har DKP nogle bud, som vi faktisk er ret enige i, hvilket vi også sagde ved førstebehandlingen.

Til gengæld er der faktisk ikke forandret noget, hvilket betyder, at det også er de samme ting, vi er uenige i. Det er først og fremmest med hensyn til, hvordan overskud og underskud i egen bolig skal afvikles. Vi har

[Waldorff]

kritiseret det forslag, der ligger fra DKPs side, for at have en meget lav profil. Jeg kunne da forestille mig, at når man siger det tilsyneladende meget lempelige med en afvikling over 10–15 år, så kan det være ud fra en eller anden tanke om, at det var mere realistisk at få socialdemokratiet i tale med sådan noget. Det er der altså ikke nogen udsigt til, og så er der faktisk ikke rigtig nogen argumenter for på forhånd at gå væk fra en model, der siger: vi fastholder udgifterne i lejeboligen, nettokapitalydelsen, på en sådan måde, at den ikke stiger hurtigere, end indkomsterne vil stige. Det vil give en afviklingsperiode på 8–10 år, og det er jo fuldt tilstrækkeligt.

Kaj Hansen (DKP):

Der var nogle tidslær i den buket, jeg fik overrakt her. Dem kan jeg jo selv sortere fra.

Jeg vil gerne først sige til hr. Ole Olsen, at han skuffer mig faktisk lidt, for hvad er hovedsigtet med det her? Hovedsigtet er i virkeligheden at få gennemført en skattereform, hvor man gør op med fradragsjunglen. Så kan man selvfølgelig godt hæfte sig ved nogle mindre ting, der indgår i forslaget, men jeg synes i og for sig, SF havde en vis politisk pligt til at bakke op om de hovedintentioner, der ligger i forslaget.

Jeg må også tilstå, at hr. Bakholt var faldet noget ned i forhold til den tidligere socialdemokratiske ordfører, da forslaget var til behandling den 2. maj. Den daværende ordfører mente, at der var mange gode ting i det kommunistiske forslag, selv om der også var ting, som var mindre værdsat. Og så sagde han for øvrigt – det var hr. Møller Andersen – at der var ikke nogen grund til at gennemføre DKPs forslag, for nu kom der en skattereform, som skulle gennemføres i 1979. Det er baggrunden for det forslag, der ligger her.

Hvorfor kom vi med vores forslag i begyndelsen af maj måned? Fordi det var meddelt, at regeringen ville komme med et forslag til en skattereform, og så syntes vi som parti her i folketinget, at det ville være rigtigt, at vi lagde vores synspunkter frem til en skattereform. Det gjorde vi så i begyndelsen af maj måned. Det synes jeg var fornuftigt gjort. Videre skete der det, at skatte- og afgiftsministeren – dengang hed han Kampmann – kom med en pjece, en redegørelse

for regeringens påtænkte skattereform, og vi sagde, at der var vældig mange gode ting i den skattereform, som faktisk på en lang række punkter meget lignede kommunisternes beslutningsforslag. Det vil vi gerne være med til at gennemføre, sagde vi. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Hjortnæs, sagde – jeg citerer sp. 10088 fra forhandlingen den 18. maj:

»Regeringen har vist et betydeligt mod ved at tilkendegive sin positive holdning over for en dybtgående sanering af de ligningsmæssige fradrag. Flere hellige køer er blevet slået for panden, og det bør regeringen ikke have utak for.«

Det var jo toner, hr. Bakholt, hvad? De lød lidt anderledes i dag. Det kan også være svært at leve op til hr. Hjortnæs her, det må jeg erkende.

Når man taler om, at erhvervslivet vil gå næsten rabundus og alt det dér, så kan jeg faktisk også godt citere hr. Hjortnæs. Hvad sagde han? Det står samme spalte, 10088:

»... at skattelovene gennem tiderne er blevet belastet af regler og bestemmelser, der efter deres indhold snarest har karakter af tilskud til erhvervslivet. Når disse love camoufleres som skattelove, vil hovedparten af borgerne, ja, selv tilskudsmodtagerne, ikke opfatte dem som tilskudsregler, men som skatteregler.«

Her er vi ved en meget alvorlig ting. Hvis man vil give tilskud til erhvervslivet, så gør det dog lige ud, i kroner og øre, et regulært tilskud sendt på et girokort fra statskassen. Så kan man se, hvad det drejer sig om, og hvad det er for noget. Hele den camouflerede form, som man bruger her i landet med disse skattefradragsregler, hyller i virkeligheden hele problemet ind, og ingen – i hvert fald meget få – ved, hvad erhvervslivet i grunden modtager i støtte fra statskassen, som lønarbejderne i det store og hele betaler. Jeg har flere gange bedt om – nu beder jeg om det en gang til, og jeg beder ministeren om det –: kan vi ikke få en opgørelse over, hvad den direkte og indirekte støtte til erhvervslivet i virkeligheden beløber sig til? Jeg vil tro, man ville komme til det resultat, at lønarbejderne betaler en hel del af deres løn tilbage til erhvervslivet igen på grund af den fradragsjungle, vi har.

I forlængelse af det forslag, som kommunisterne fremsatte, da den tidligere skatte- og

[Kaj Hansen]

afgiftsminister skulle gøre resultatet op af debatten om hans skattereformredegørelse her i folketinget, så sagde han – det var den 18. maj, jeg citerer fra sp. 10147 – at der var et flertal i folketinget for at gennemføre visse ting.

Han sagde:

»For det første synes der at være konstateret et meget bredt flertal for at begrænse rentefradragsreglerne, således som de eksisterer i dag. . . .

For det andet så der også ud til at være et komfortabelt flertal for en beskatning af egentlige kapitalgevinster, de reelle værdistigninger. . . .

For det tredje synes der at være et stort flertal, der ønsker en forenkling af det nuværende indkomstkattesystem. . . .

For det fjerde synes jeg, at et flertal af folketingets partier har tilkendegivet sympati for nødvendigheden af at forhøje bundfradraget og forlænge proportionalstrækket.«

Ja, det er rigtigt. Der var faktisk et konstateret flertal. Det må jeg også sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Bakholt. Men så skete der jo noget, efter at folketinget blev sendt på sommerferie. Vi andre regnede med, at vi skulle møde den første tirsdag i oktober og begynde at behandle nogle af de lovforslag, som den tidligere skatte- og afgiftsminister sagde der var flertal for, men vi opdagede i sommerens løb, at der foregik helt andre forhandlinger. Nu var det på Marienborg, det foregik. Her solgte man hele skattereformen. Det synes vi ikke bør gå i glemmebogen. Det er en af årsagerne til, at vi har fremsat vores beslutningsforslag. For der var ganske klare muligheder for, at de væsentlige ting, som skatte- og afgiftsministeren dengang remsede op, kunne samle et flertal, måske endog et betydeligt flertal i dette folketing. Hvad er det vi får nu? Ministeren kan jo svare på lidt senere, hvad vi kan forvente fra den regering, som nu har venstredeltagelse.

Jeg vil også gerne sige, at det er jo ikke blevet bedre med hensyn til fradragsreglerne. Jeg har her de sidste Statistiske Efterretninger fra 1978, nr. 22. Ser vi på bruttoindkomster og skattepligtige indkomster, ja, så kan vi se, at de selvstændige inden for bygge- og anlægssektoren har haft fradrag på 42.122 kr., selvstændige inden for handel og service

har haft fradrag på 39.336 kr. Lad os kigge ned på lønarbejderne og se, hvordan det ligger. Faglærte arbejdere: et fradrag på 12.551 kr. inden for bygge- og anlægssektoren, handel og service et fradrag på 11.734 kr. For ikke-faglærte arbejdere kommer vi ned på 7.497 kr.

Hvad betyder dette i virkeligheden? Det betyder i virkeligheden, at man unddrager sig den progression, vi har i vores skattelovgivning – de indtægter, som har råd til at låne, som har råd til at få store skattefradrag. I bund og grund en asocial lovgivning. Det mener vi vi har en pligt til at være med til at ændre.

Det er ikke nogen konkurrence med fremskridtspartiet, hr. Bakholt, om et personfradrag på 40.000 kr. Hvis hr. Bakholt fjerner alle disse fradrag, og hvis hr. Bakholt lægger det personfradrag til, som vi har i forvejen, så kan der stort set blive et bundfradrag på 40.000 kr. til hver enkelt skatteyder. Det vil sige, at alle får lige fradrag; det ville faktisk være den eneste retfærdige måde at gennemføre det på.

Der er én ting, der har glædet mig i denne debat, og det er, at hr. Villy Jørgensen fra centrum-demokraterne har sagt, at deres skattepolitiske synspunkter faktisk er stik modsat kommunisternes. Så ved jeg, at vi er på rette vej. Det er rart at få det konstateret på dette område.

Jeg skal lige sige til hr. Ole Olsen med hensyn til de 5 pct. af private aktiver, at det er ikke noget, vi har fundet på som idé. Det er bl. a. noget, der har været med i de forskellige betænkninger og den slags ting, der er udarbejdet. Det, vi tænker på her, er jo unddragelser. Det er, når folk investerer i dyre malerier, når folk investerer i møntsamlinger, når folk investerer i frimærkesamlinger for at gemme nogle penge, der så ikke skal beskattes. Vi syntes, det var rimeligt også at tage fat på den side af sagen, for det har også noget med nulindkomsterne at gøre.

Formanden:

Det er upraktisk, at talerens manuskriptmappe dækker over det røde lys.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

[Ministeren for skatter og afgifter]

Hr. Bakholt spurgte, om jeg kunne sige noget om, hvornår der ville komme forslag frem med hensyn til fradrag for renter af privat gæld. Det kan jeg ikke i dag sige noget om. Det er et meget kompliceret problem, som vi arbejder med i ministeriet. Personlig er jeg interesseret i at fremme den sag, men det er jo fremgået af debatten her i dag, at der er nogle, der med meget stor længsel venter på at få regeringens udspil om værdistigningsafgiften, og denne længsel vil jeg da nødig skuffe, og derfor er selvfølgelig spørgsmålet om værdistigningsafgiften prioriteret foran spørgsmålet om fradrag for renter af privat gæld. Det betyder ikke, at der ikke arbejdes med det, kun at man ikke kan sige, hvornår det kan være færdigt. Jeg tror, hr. Bakholt ved, at der er mange problemer involveret i det, og disse problemer skal jo være nøje afvejede og overvejede, før der kan lægges et forslag eller nogle tanker frem, sådan at forslaget, når det kommer, også kan bære. Derfor kan jeg altså ikke på nuværende tidspunkt sige noget om tidsterminerne.

Thorndahl (FP):

Da det jo ikke kan udelukkes, at der lejlighedsvis er nogen, der læser Folketingstidende, vil jeg gerne lige have afklaret det tvivls spørgsmål, som jeg rejste under mit første indlæg, nemlig om det er 200.000 kr. eller 300.000 kr., DKP mener skal være grænsen, når det drejer sig om de 5 pct. af private aktivers forsikringsværdi. I selve beslutningsforslaget står der under punkt 6, at det er 300.000 kr., men i bemærkningerne til punkt 6 og punkt 7 står der, at grænsen er på 200.000 kr. Jeg synes, det af historiske grunde er rimeligt lige at få afklaret, hvilket tal der egentlig gælder.

Ole Olsen (SF):

Jeg er selvfølgelig ked af, at hr. Kaj Hansen er skuffet. Jeg forsøgte ellers at være positiv og sige, at der var mere kanel, end der var skidt i. Hvad angår det at opfatte det som en helhed, tror jeg nu godt, hr. Kaj Hansen forstår, hvad jeg mener. Jeg har ikke villet drage det frem. Der er stadig væk denne høje hat med en kanin, som enten er sort eller hvid, hvoraf kommunisterne denne gang tryller 18 mia kr. minus 1 ¼ mia kr. op; på den måde er det jo ganske let at lave fra-

dragsreformer. Så lad os bare sige det ligeud: hvis det skulle have været en helhed, måtte vi også have andre tal ind for skatteskala og provenu. Men det forandrer ikke, at jeg synes, de fleste af forslagene enkeltvis taget er ganske udmærkede, og vi skal derfor også støtte dem.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Olsen, at det, jeg tænkte på, heller ikke så meget var den tekniske side af det som den situation, vi havde, før folketinget blev sendt hjem, hvor vi gerne havde arbejdet videre på det oplæg, der kom fra regeringens side, og så det, der er sket indtil nu. Det er den side af sagen, jeg mener godt kunne have været fremhævet noget mere.

Så skal jeg sige til hr. Thorndahl, at jeg beklager, at bemærkningerne til beslutningsforslaget ikke er i overensstemmelse med selve forslagens tekst. Det er denne, der er det rigtige, og der skulle altså også i bemærkningerne have stået 300.000 kr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af mulighederne for skatteunddragelse gennem transaktioner med aktieselskaber [af Waldorff (VS) og Wilhjelm (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 9. Fremsat 11/10 78).